

Koen ligt in bed. Hij kan maar niet in slaap komen. Zijn klasgenootje Malik heeft hem vandaag iets verteld dat hem aan het denken heeft gezet. Malik vertelde dat hij via via had gehoord dat er iemand in Oerkem woont die kan toveren. Hij woont aan de rand van het bos. De oom van een vriendin van zijn moeder was bij deze tovenaar langs gegaan om hem om raad te vragen. Deze oom had namelijk last van wintertenen en wilde er vanaf. Dus was de oom naar de rand van het bos gegaan, naar het krakkemikkige huisje van de tovenaar en had op de deur geklopt.

De tovenaar had open gedaan, zijn verhaal aangehoord en een drankje gemaakt. Nadat de oom het drankje had opgedronken, waren zijn wintertenen als sneeuw voor de zon verdwenen. Maar Koen geloofde het verhaal van Malik niet. Tovenars bestaan niet. Punt uit.

Maar nu Koen in bed ligt, twijfelt hij. Het zou best kunnen dat tovenaars bestaan. Waarom niet? Hij is toch wel nieuwsgierig. En bovendien heeft Koen een wens: een hond. Net als bij Malik thuis. Maar zijn moeder wil het niet. Ze had gezegd dat zij dan voor de hond moest zorgen en dat ze daar helemaal geen tijd voor had. “Ja maar,” had Koen gezegd, “ik zal voor de hond zorgen. Ik heb tijd genoeg.” Maar zijn moeder was niet te overtuigen. Stel nou dat die tovenaar echt kan toveren... Hij zou het altijd kunnen proberen.

